

NO STRE IDEAL

P
O
R
T
A
N
T
V
E
U

CLUB

PALAMOS

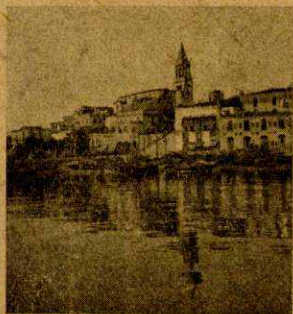
EXTRAORDINARI

Jos. M. Borrero

SALA DE LECTURA

Fot. de Ll. Maspera

Preguem l'intercanvi de Portantveu.

Solicitamos el intercambio con las entidades afines.

Reciprocité désirée.

Reciprocation wanted.

Pregghiamo contraccambio.

Austausch gewünscht (o gewuenscht)

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMOS · * · * BRUC, 1

EDITORIAL

Gener del 1934. Inauguració de «Nostre Ideal Club». Quatre mesos de sacrificis, de privacions, de treball incessant, per l'arranjament del nostre estatge. Dificultats superades. Satisfacció al contemplar la nostra obra. Felicitacions i encoratjaments. Preparació de la tasca cultural i esportiva a realitzar. 1934-1936. Dos anys d'actuació. Tasca silenciosa, inèdita, però profunda, profitosa, de portes endintre. Necessitat d'expansió de la nostra obra. De demostrar que a la nostra Vila ens preocupem també de la cultura i de l'esport ben entès. De què sentim ànsies de renovació. Que volem cooperar al moviment cultural de la nostra estimada Catalunya. De què a Palamós també hi ha qui reclama un lloc en la lluita, un lloc a la croada pro-cultura empresa arreu de la nostra terra.

Per això en el segon aniversari de la nostra fundació tenim l'immensa alegria de donar a llum el nostre Portant-veu, des d'on donarem a conèixer a la nostra Vila i a fora d'ella, les nostres activitats, amb l'esperança d'una bona acollida per part de qui ens honori amb la seva lectura. Des d'ací, saludem i ens oferim a totes les entitats similars de Catalunya, tot i sol·licitant l'intercanvi de llurs respectias Portant-veus, per així establir un contacte permanent amb elles i obrir, d'aquesta manera, el camí que ens ha de menar vers l'assoliment del Nostre Ideal.

Literària

A l'hort de les monges

Per JOAN PUIG I FERRETER

—Tot passa, diu Maria-Mercè a la vilafranquina. Això, que les monjes ens recorden tot sovint com una consolació, jo trobo que és el trist de la vida. Les alegries duren poc, però els dolors també. Tot és massa lleuger, tot s'esvaeix massa aviat. Som com aquestes fulles...

Mira els arbres de l'hort, que l'abril ha pintat de nou i que fa poc eren destenyits, despullats. Passejen per l'ample caminal que el travessa de cap a cap.

—Potser sí que oblidem massa fàcilment, diu, concirosa, la vilafranquina.

—Més que oblidar, són els sentiments que se'n van. Oh, si oblidéssim per la força de la voluntat això ens seria un bé. Es que se'n va allò mateix que voldríem retenir... L'altre dia, quan tornàvem de passeig, vora el convent, no et vas adonar d'un home que ens passava molt a prop, i semblava voler reconèixer alguna de nosaltres. Amb el capvespre, no hauria assegurat que ho fos, però em semblà endevinar un home que jo havia estimat molt. L'únic que fins ara he estimat .. Després he sapigut que ha tornat al poble. Era ell.

—I què? demanà, ansiosa, l'amiga.

Les històries d'amor la traspalsaven encara, despertaven en ella una vibració personal.

—Em creia que si un dia el tornés a veure em faria una impressió molt gran, que tota jo en sofriria. Doncs no me'n va fer gens. Gens. Que dues persones que s'han cregut ésser-ho tot l'una per a l'altra, demà es puguin mirar amb aquesta indiferència, jo ho trobo molt trist. Més que la mort. Per a mi, millor; perquè ara puc estar tranquil·la ni que ell sigui aquí. Però en general ho trobo horrible. La mort dels sentiments és més desolada, així en conjunt, que la de les persones.

Una vaga sensació de l'ineluctable i també del precari dels sentiments humans envaïa l'ànima de Maria-Mercè d'ençà que li havia semblat descobrir Ardèvol en l'home que escrutava la filera de les col·legiales, l'altre vespre, al passeig. No n'havia dit res a ningú. Ara en parlava per primera vegada a la seva millor amiga. En el temps n'havia tinguda una altra de millor, quan s'escrivien amb Antoni, però aquella se n'havia anat. I l'havia substituïda aquesta, no tan aguda, però potser més bona. D'antuvi s'havia dit que l'agudesesa de la intel·ligència era millor que no pas la bondat, i encara s'ho repetia alguna vegada, però a poc a poc s'havia acostumat a

aquesta i havia mig oblidat aquella. També l'amistat experimenta la fluïxesa dels sentiments. Quan el noble abandonà la vilafranquina l'amistat entre elles dues esdevingué completa, gran. Maria-Mercè tot i essent més mundana que religiosa tenia coses de germana de la caritat. La vilafranquina admirava l'equilibri natural de la seva amiga, que li semblava obtingut sense esforç i es feia creus de la seva experiència que no s'explicava com podia haver adquirit al convent. Aquesta experiència de l'amiga, creia la vilafranquina que li havia servit de molt per ajudar-la a superar la seva crisi de desengany.

Potser sí que Maria-Mercè tenia una rara experiència per una noia que ha viscut de joveneta a un convent. Però era una experiència innata, una mena d'intuïció, a la manera dels poetes joves i genials. Cal advertir, tanmateix, que el seu do no era totalment innat en ella. El seu pare, en diferents èpoques de vacances, durant els seus viatges a Europa, l'havia portada pel món i àdhuc pel món elevat dels salons diplomàtics de Londres, París, Madrid i els burgesos de Barcelona. Ultra això, que no és un gran observatori un convent on havia vist desfilar tantes col·legiales i monges en l'espai de dotze o catorze anys? Per això Maria-Mercè coneixia tant les dones, molt més que els homes, naturalment, sobre els quals alimentava grans errors. Eren les altres qui no coneixien a ella, ni la vilafranquina l'havia descoberta tot i llur amistat. Diguem, però, que Maria-Mercè, sense tenir res de la hipòcrita, sabia amagar-se molt bé, concentrar en el seu interior la seva personalitat més pregona, no pas pel gust del secret — o potser sí. Sembla, però, que era per natural reserva o pudícia, o qui sap si per una vaga consciència de que allò era una força. El cas és que quan tots la creien tan equilibrada i serena, ella es sentia una ànima apassionada, ardent, capaça d'abrusar-la; i àdhuc sentia, esgarrifada a moments, que li agradaria, com una cosa nova i enorme, d'abrusar-se en aquell foc. Alhora, igualment, es sentia una expontaneïtat, una frescor d'esperit, una ingenuïtat llindant a la candidesa, que ella defensava a tota consciència, envoltant-se de netedat, claror i alegria innocent, segura de que allò la protegiria contra qualsevol disbarat lleig o sutzura nascuda d'ella mateixa o dels altres. Només per això tolerava la seva estada entre les monges. Però sentia fredor vers algunes i fins necessitat d'allunyament. En canvi adorava sor Casta. Era un amor bo, fet d'admiració i de tendresa. Adhuc hi influïa la blancor del seu nom. No; no li eren iguals totes les monges, per religioses que fossin i complidores de llurs deures. Sentia que hi havia una religió clara i una de fosca; persones transparents i persones tèrboles i que aquesta diferència també existia al convent. En tot cercava l'humà, àdhuc en Jesucrist en qui el trobava sublimitzat i en qui es recolzava quan li fallaven altres puntals religiosos.

Per a ella l'humà era la bondat, la joia, la netedat moral i física i la claror.

—Un d'aquests m'ha escrit, un d'aquests que enç segueixen per aquí fora. M'ha donat les senyes perquè el pugui conèixer, explica la vilafranquina, corresponent a la confiança de Maria-Mercè. Diu que si el diumenge anem a missa major, com que és el de Rams, portarà un brot de llover a la mà. Em voldria informar de qui és. Si fos bona persona i a casa seva estiguessin bé, potser faria un pensament...

—No n'hi ha cap que valgui res, diu Maria-Mercè, només serveixen per a fer-nos babarotes... Són molt poca cosa els homes...

—Qui sap? Algú n'hi pot haver...

Maria-Mercè plany la seva amiga, secretament. Què s'és feta, on s'és envolada la seva desesperació d'ahir?

La tarda moridora té una dolçor infinita, groga d'or vell a les finestres del convent. Així és d'infinita la comprensió de Maria-Mercè. Si l'ànima de l'amiga no dona per a més, cal exigir li, humanament, un penòs treball que a una altra li serà motiu de joia i guany interior? Li sembla que els Sants han tingut aquesta mena de comprensió. Agafa la seva amiga per la cintura.

—A mi m'han escrit diversos d'aquests... No me n'alabo, sents? És natural, amb els anys que fa que soc aquí. No he contestat a ningú. Cap no m'ha interessat després d'aquell. I ara, ni ell. Veig altres coses a la vida que el casament i l'amor a un home. Voldria consagrar-me a alguna cosa elevada, a una missió... Si ésser religiosa no fos tan fàcil, si fos una cosa heroica, dolorosa... anar entre els salvatges que et poden matar, o bé a la guerra, a recollir ferits...

—Els recullen els homes, les monges es queden als hospitals.

—No, no! Jo voldria recollir-los sota les bales!

La seva sobtada energia sorprèn la bona vilafranquina. Maria Mercè somriu.

—Però no veus la dolçor d'aquí? S'hi està massa bé. És el que embafa del convent. Si fent-se monja una pogués arribar a Santa!... Santa Teresa, oh!

La cara absurda de l'amiga, que no entén el seu èxtasi momentani i profund en evocar la gran Santa d'Avila, la fa devallar a terra. Esclafeix a riure, una ganyota graciosa li escurça el nas, ja de si arromangadet, la tranquil·la i profunda flama dels ulls se li fa maliciosa.

—Potser seré ballarina, qui sap! O una cosa pitjor! És a dir, una gran dançarina sí que m'agradaria d'ésser-ho. Però de les més grans! Una Pawlowna! La vaig veure a París! Oh!... Allò, o el convent.

Després es calma.

—També m'agradaria ésser una gran escriptora. Oh!... No trobes que és meravellós expressar en formes belles els teus pensaments i sentiments?

No per a que et celebrin... sinó per a influir damunt la gent, per a fer-la més bona, millor, més comprensiva... Perquè tu et sents que duus una cosa que l'has de dir, una cosa bona per a tothom en general, i que ells potser la senten en el fons, però no l'acaben d'entendre prou bé... Jo només així comprenc l'escriptor, m'entens?

No; l'amíga no l'entenia. No comprenia l'ardent entusiasme ideal en què de vegades esclatava Maria-Mercè. Altres cops l'havia vista així i mai no l'havia poguda comprendre.

— Potser fracassaré i no seré res; potser en la caiguda aniré tan avall que seré una cocota...

Va fer un somris amarg, de repulsió.

— Però vull sortir d'aquí, d'aquest estancament. Vull ser alguna cosa! Una artista, una santa... o una destroçadora d'homes! Ja és hora de provar!

L'amíga es sentí remoguda per aquella força extraordinària dins una persona tan dolça, tan suau que tothom veia com una nena gran i sovint en tenia el posat i els ulls.

Irònica, ofensiva vers ella mateixa, Maria-Mercè exclamà:

— Perquè ja sóc vella! Ja tinc vint-i-vuit anys! I no sóc res!

Evidentment, la tornada d'Antoni havia remogut en ella algun pòsit profund, algun pòsit d'odis que potser no es sabia dins.

— Per què dius això, tu? Tens un pare que és un personatge important, i, a més, sou rics. El dia que et prengui amb ell seràs el que voldràs.

— Qui! El meu pare? Ni es recorda de mi!

Una sombra de tristor li passà pels ulls. Però la tristesa no era pas un sentiment dels seus.

— El pare n'haurà tingut la culpa si jo no sóc res de bo!

Immediatament afegí:

— Però no li tinc odi, sinó que l'estimo molt. No tinc odi a ningú. El meu cor no coneix l'odi llevat de quan perdo el control. Ho estimo tot, tothom. Fins els que em fan mal. Però és que m'estimo tant a mi mateixa que de vegades sóc injusta amb els altres. Aquest defecte m'impedirà de ser santa que és el que més hauria volgut ser.

Somrigué dolça, completament calmada.

Pocs sospitaven aquestes ardències en el cor de la suau col·legiala. L'amíga que les presenciava no les podia comprendre.

— Diràs que sóc guillada... Potser sí... De vegades penso que només els guillats són capaços de fer alguna cosa.

Sor Casta se'ls acostava pel caminal i canviaren de conversació.

(De la novel·la inèdita «*La Farsa i la Quimera*» pròxima a sortir a la «Biblioteca A tot vent».)

Comentaris lliures

El premi Nobel i la literatura a l'any 1935

Per LLUÍS MARGARIT

El premi Nobel de literatura, d'enguany, ha estat declarat vacant.

Les agències informatives han escampat arreu del món aquesta nova, que s'ha convertit en el tema obligat de totes les reunions i tertúlies literàries.

El premi Nobel és el més preuat dels atorgats fins avui als escriptors, als químics, als físics, etc. i fou fundat per Alfred Nobel, inventor de la dinamita, enginyer, químic, fundador i director tècnic del Trust de la dinamita, organització semblant a la formidable casa alemanya Krupp.

Què va ésser el que influí tan eficaçment en el seu esperit, qui sap si aturmentat davant de la magnitud destructiva del seu invent tan terrible, perquè es produís aquest canvi psicològic?

Potser una dona?

Sí; una dona.

Una dona admirable.

Berta von Suttner, secretària aleshores del poderós inventor.

Otto Lehmann, en un llibre recentment aparegut, ens explica una conversa sostinguda per Nobel amb la que feia 16 anys havia estat la seva secretària.

Les meves fàbriques — diu Nobel — acabaran potser amb la guerra abans que els vostres congressos pacifistes. El dia que dos exèrcits puguin mutua-ment destruir-se en un instant, totes les nacions fugiran atemoritzades de la guerra i llicenciaran llurs soldats.

Les paraules dites per Nobel, d'un agut sentit crític, deixen veure la influència que sobre ell, exercia la seva distingida ex-secretària, que es veié reflexada anys després amb la fundació del gran premi, pel qual deixà tota la gran fortuna que li havia produït la dinamita.

El premi Nobel de literatura, d'enguany, ha estat declarat vacant.

Per què l'Acadèmia d'Estocolm ha declarat desert el més gran dels premis concedits fins avui a la millor obra literària de l'any? Pot ésser originat per un descens notable en la producció literària mundial o també per manca d'escriptors de gran vàlua? El que succeix, segons sembla deduir-se dels acords dels acadèmics suecs, és que hi ha un excés de producció que seria més convenient que disminuís a l'ensem que augmentés la qualitat de les obres.

Si ens dol aquest acord pel que representa a la literatura mundial, ho sentim molt més perquè s'inclou també a l'autor «Del sentimiento trágico de la vida», el pare espiritual de diverses generacions d'escriptors espanyols, Unamuno, filòsof, novel·lista, poeta, dramaturg, que constitueix un dels màxims exponents de la nostra literatura.

Cultural

L'esperit femení davant del Club

Per MARIA DOLORS FONT

Què és *Nostre Ideal Club*?

Segons el lema que porta, «una associació que es proposa la cultura i l'esport». Blonskij potser el definiria com a «comunitat de treball», i qui sap si Kerchensteiner diria que és «una sana formació de les voluntats joves»...

Pel nostre criteri femení, saturat d'amor envers tot el que pot enlairar-nos mitjançant la cultura i el treball, *Nostre Ideal Club* significa l'alliberament de la dona ideal que està latent en cadascuna de nosaltres, alliberament possible, amb els bells lligams de cultura, solidaritat i comprensió que en el Club se'ns brinden.

La societat actual és força exigent amb nosaltres. Es clar que encara som semblants en sensibilitat, en qualitats i fins en defectes a les romàntiques donzelletes vuitcentistes, més no és per a nosaltres el paper d'aquelles pàl·lides damiselles que no tenien medis d'afrontar-se amb la vida i que en lloc d'ésser comprensives i bones companyes de l'home n'eren tan sols esclaves. Estem en un segle d'intensiva cultura. Modernitat vol dir progrés. I la nostra modernitat debem aconseguir-la, no fumant cigarretes ni exposant teories contra l'amor (cosa tan freqüent en les noies falsament modernes) sinó volent superar-nos cada dia més, refinant el nostre esperit mitjançant la cultura i l'art.

Nostre Ideal Club ens brinda el seu horitzó ampli i lluminós. Ell respon a les necessitats d'una juvenesa que sent en el seu cor el batec constant d'un bell esdevenidor fet d'il·lusions i de grandesa i té, amb les seves ànsies d'enlairament de la societat, un íntim lligam amb l'esperit femení del nostre segle.

Per altra part, la nostra animeta femenina també significa quelcom pel *Nostre Ideal Club*. «Què seria l'esperit sense poesia?» — ens diu el poeta. Es de reconèixer que una entitat de cultura i de treball on manqués l'art que embelleix les coses seria massa àrida. I quant a aquest aspecte les noies podem i devem fer molt pel Club, puix diuen que és ben nostre l'instint d'embellir les coses.

Nosaltres, que sabem posar fervor en la consecució dels nostres fins, debem desenvolupar nostres bones qualitats a fi que si *Nostre Ideal Club* significa millorament davant l'esperit femení podem nosaltres significar millorament davant l'esperit del Club.

La joventut ardida....

Per M. OLIVER ALBERTI

Quan per qualsevol causa o circumstància, surt d'entre el fang materialista que corca a la societat actual, un crit de renovació espiritual; quan del mig de la confusió espantosa dels nostres dies, s'ovira un raig de llum esperançador, quan d'entre el devasall de passions ignominioses no contingudes esclata, com per art d'encantament, un culte fervorós a la idealitat, s'eixampla el cor i vibren les fibres més íntimes de la nostra sensibilitat.

Això representa el vostre esforç germans empordanesos, això és el que he sentit al comunicar-me el vostre propòsit i al demanar-me la meva minsa cooperació.

Sou catalans i sou empordanesos i com a tals porteu a dintre de cada un de vosaltres una potencialitat i una energia que venç tots els entrebancs i totes les dificultats. Sou joves i com a tals l'esperança de l'esdevenidor. La nostra Catalunya té posada la seva mirada amorosida damunt de tots vosaltres, no defraudeu les seves il·lusions, que la vostra catalanitat, que la vostra vigoria d'empordanesos de pura raça, i que la vostra joventut vos impelin a lluitar aferrissadament pel redreçament del nostre poble.

Fa llàstima la nostra Societat; fa vergonya veure els joves del dia córrer adelaradament, bojament darrera de coses que val més no anomenar per satisfer els seus més baixos instints. No els parreu pas de cultura ni d'espiritualitat, ni de religió, ni de moral. Es posen a riure sarcàsticament. Ells poden prescindir-ne d'aquestes banalitats, d'aquests romanticismes. Viuen de realitats, menjar, beure i disfrutar i veus aquí tot el seu lema.

Creieu-me amics, que fa tristesa veure una generació de joves tan gran que no tenen cap més alicient que aquest viure.

Es urgent, és peremptori un remei que faci obrir els ulls a tants cecs que corren per les nostres viles i places.

Es necessari una mica de ferment que fructifiqui dins la massa i faci variar els seus ideals materialistes vers el camí d'una idealitat més espiritual i més humana.

Es convenient que cada un de nosaltres treballi sense defallir en la família, en el carrer i entre els companys per deixondir aquestes energies fécondes que es perden i que podrien ésser la cobejada realitat del nostre redreçament espiritual.

Res més, amics, treballeu infatigables, per un ideal tan noble.

Retorneu amb el vostre esforç aquella catalanitat suau i comprensiva a la nostra terra que fa temps n'és fora.

Sigueu els capsdavanters d'aquesta croada que ha de tornar fer forta, gran i immortal a la nostra Pàtria, a la nostra Catalunya.

Girona, desembre. 1935

E s p o r t i v a

Somni?

Per ERNEST ARTIGAS

Riiiiing! El despertador toca; és hora de llevar-me. Sobtadament despertat, no puc dissimular la meua sorpresa. Però!... Ah!... sí... No!... Què? On sóc? I els homes corpulents que m'esguardaven, als que volia preguntar tantes coses? Han desaparegut. Miro el carrer per darrera els vidres, tampoc hi són. Solament unes quantes fulles, empeses per la glaçada tramuntana, corren errants d'una banda a l'altra del carrer. Una esgarrifança de fred recorre el meu cos. Començo a recordar.

* * *

Recordo que anava muntat damunt una espècie d'avió; però no recordo com era. Tinc present només que era molt veloç.

Vaig arribar a una ciutat i sortiren al meu pas una munió de nois que corrien com uns desesperats. Els contemplo astorat. Es que són tots boigs? Esguardo un vellet esquifit, de barbes llargues i mans trèmules que els contemple somrient. M'acosto a ell i veig que no és tant vell com semblava. — Escolteu, bon home, que feien aquests nois corrent així? Una rialla va acollir la meua pregunta. Escorregut de la primera topada, recorro tota la ciutat, encuriós. Només m'era donat contemplar homes dèbils, insuficients per a cap força, prematurament envellits.

Pujo al meu, diguem-ne «vehicle».

Corro mils i mils llègües, visito ciutats i sempre les mateixes visions.

En aquesta, en lloc de veure que els joves corrien, els trobo muntats en sengles bicicletes. Allà corren al darrera d'una bola, molt cremant per les apariències, per quan veig que només la toquen amb els peus i sempre li donen puntades, allunyant-la. En aquella altra veig que es tiren de cap en una piscina, i corren per l'aigua com si es trobéssin en el seu element.

Adès en contemplava uns, que mireu si eren boigs, que es donaven cops-de-puny. Adès d'altres que es tiraven unes pilotes d'un a l'altre emprant unes pales... Porto ja recorregudes moltes ciutats i sempre el mateix: nois corrent, jugant, sempre igual; però també sempre homes gastats, dèbils; però somrients. Què significa això? Misteri.

Censat d'aquestes coses, recelós, pregunto a un home que feia bona cara: — Què fan aquests? — No ho sabeu? Fan *esport* — em contesta estranyat; però veient el meu astorament, continua: — L'esport és cultivar la força, fer salut, desenvolupar els músculs, *fer homes nous!*

Amb el pensament enterbolinat per les paraules d'aquell bon home, vaig a la recerca del meu estrany «vehicle», que sempre corre empès per una força invisible i guiat per una mà misteriosa.

Sento un soroll a l'empedrat i em sembla que vénen molts cavalls; però, nou astorament, no són cavalls, són nois també; porten unes sabates amb claus, que semblen ferradures. A l'esquena duen uns sarrons molt replens. Caminen amb pas ferm i parlen animadament. A preguntes meves diuen que van d'*excursió*, que els sarrons són plens de menjar, i que tot el dia caminaran...

Pujo al meu vehicle, que emprèn una cursa pròpia d'un llampec, i m'allunyo de la Terra, travessant l'espai incessantment.

* * *

Ara sóc al mig de l'univers, la Terra volta entorn del Sól, i jo admiro les estrelles, semblants a magnífiques perles que adornen el cel.

La Terra volta molt depressa; ja ha fet deu voltes, vint, quaranta, vuitanta, cent!... Altra vegada el meu «vehicle» torna vers ella, amb velocitat exorbitant. Jo penso... què veuré ara?

* * *

Té, aquesta ciutat la reconec, ha canviat bastant des de que no hi he estat, però és ella, sí, la mateixa; no hi ha dubte. Encare hi han carrers que són iguals, però la reconec per les muntanyes que l'envolten i pel riu que li dóna aigua abundant...

Només la gent ha canviat força. Ja no veig els vells gastats i dèbils; al seu lloc hi han homes forts, plens de vigor, rebossants de salut.

Corro cap una altra ciutat, també la reconec; també, com en l'altra, hi han els nois que corren, juguen, fan «esport»; però no hi han vells dèbils, al seu lloc hi han homes forts, com en la primera ciutat.

Ara, vaig a preguntar a aquells que em miren somrients les causes d'aquest canvi, perquè jo no puc endevinar-ho. No vaig entendre el que

em volgué dir el vell de l'altra vegada i provaré si entenc aquests homes d'ara que segurament m'ho explicaran al meu gust.

* * *

Però, el fidel rellotge de la meva tauleta de nit m'avisa que és hora de llevar-me, i, grollerament, posa fi a l'encant.

Noticiari

—El nostre estimat amic i consoci Artur Ruset, ja fa uns quants dies que es troba allunyat de nosaltres a causa d'haver de complir el servei militar. No cal dir com sentim la seva absència. Li desitjem una bona estada a Cartagena.

—Continuen amb l'entusiasme de sempre els cursets d'anglès a càrrec del nostre volgut amic i consoci Alfred Maier.

—El proppassat novembre es començaren les classes de Català a càrrec de la Srta. Professora i consòcia nostra Srta. Maria Dolors Font. Constatem amb satisfacció l'entusiasme i èxit assolits.

—El Sr. Estanislau Macowiecki, cultíssim enginyer polonès, que passa una temporada entre nosaltres, ens dóna amb gran competència, digna d'ell, uns cursets de dibuix.

—Organitzat per la Comissió d'Esport, ha donat començ un campionat de ping-pong, en el qual prenen part tots els aficionats del nostre Club. Al temps oportú donarem a conèixer el resultat del mateix.

AQUEST NÚMERO
HA ESTAT VISAT
PER LA CENSURA

Imp. C. Barnés - Palamós - Telèfon n.º 100

LECTOR: ET RECOMANEM ALS NOSTRES ANUNCIANTS.
QUEDARAS BEN SERVIT.

<p>AUTOS DE LLOGUER</p> <p>Se us recomanen els de la casa BAÑERAS</p> <p>Major, 6 / Telèfon, 22 Barberia / PALAMÓS</p>	<p>FOTOGRAFIA PALLI</p> <p>Venda de tota mena de material fotogràfic. Treballs de laboratori</p> <p>Pi i Margall, 38 PALAMÓS</p>
<p><u>HOTEL I BAR</u> <u>TRIAS</u></p> <p>TOT CONFORT GARATX</p> <p>Telèfon, 35 PALAMÓS</p>	<p>S. PLAJA VILLENA</p> <p>Centre de suscripcions de periòdics i revistes</p> <p>Pàgès i Ortiz, 49 PALAMOS</p>
<p><u>QUEVIURES FINS</u> ::</p> <p>LLUIS PARIS</p> <p>Xampany i conserves de totes classes</p> <p>Major, 49 / PALAMOS</p>	<p><u>PERRUQUERIA</u></p> <p>MARIA AYATS</p> <p>Ondulacions, tintures Permanents</p> <p>Pau Clarís, 3 PALAMOS</p>
<p><u>CASA DE MENJARS</u> de</p> <p>J. OLIVERAS « XIULA »</p> <p>Avinguda F. Macià PALAMOS</p>	<p><u>CONFITERIA</u> I PASTISSERIA de</p> <p><u>JOSEP FORNÉ</u></p> <p>Especialitat en tota classe de dolços i encàrrecs</p> <p>Carrer Major, 1 PALAMOS</p>

DIDAC
GARRRELL

Agent
comercial
col legiat

Telèfon, 7
PALAMÓS

JOAN
COLOREU

=====
SASTRE

Plaça
República, 5
PALAMÓS

BAR ARNAU

=====
BEGUDES
DE MARCA
SERVEI
ESMERADÍSSIM

●
Fermí Galan, 2 — Avda. F. Macià, 35
PALAMÓS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

Domènec Oliver

Servei d'encàrrecs
entre Palafrugell, Palamós
i Barcelona

=====
BARCELONA :

Pau Iglesias, 11 (Princesa) / Telèfon 19844
Urgell, 25 / Telèfon 32783
Rec, 18 / Telèfon 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
=====
PALAMÓS

Francesc Soler

=====
CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MAQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

●
Tallers: N. Salmeron, 7 / Telèfon, 14
PALAMÓS

LA MILLOR
MAQUINA PER A
COSIR I BRODAR

Wertheim
Ràpida, S. A.

LA MARCA
DE QUALITAT

Passeig
Castelar, 3
PALAMÓS

CALATS I BRODATS MECANICS
ESPECIALITAT EN TREBALLS
PER A MODISTERIA

CONÇOL
TORRÓ

VENDA
EXCLUSSIVA
DE LES
RENOMBRADES
LLANES
«LA BALANGUERA»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica de JOSEP JUBERT

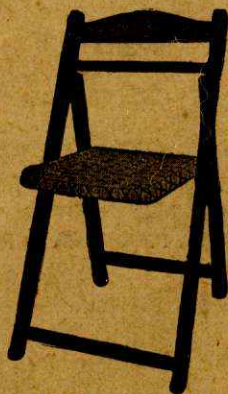
FABRICA DE CADIRES

SANT JOAN DE PALAMOS — GARCIA HERNANDEZ, 21 I 23

...

Tancat

Obert

CONSTRUCCIÓ
D'OBRES DE
TOTES CLASSES

Cadires per arrendar
per temporada i
Festa Major, als
envelats, cafès i bars;
pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport.

A PREUS
REDUITS

Tancat

Obert